

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIĀLĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAZOŠANAS PARVALDES ZONĀ

56 (2751)
22. gads

Sestdien,
1962. gada 22. septembrī

Maksā
2 kap.

Katram jāstrādā krietni, ar personīgas atbildības sajūtu

Zitomīras apgabala kolhoza «Pervoje Maja» posminieces Nadeždas Zagladas atklāto vēstuli «Turiet augstu zemkopja godu» plaši apspriež mūsu lielās Dzimtenes darbaļaudis. Lasot N. Zagladas vienkāršos vārdus, gribot negribot jāpārdomā jautājums: kāpēc arī mūsu rajonā vēl ir cilvēki, kuri netur augstu darba darītāja godu, cenšas vairāk ieraut no valsts, dodot pretī iespējami mazāk.

Protams, viss vairums lauku ļaužu strādā godīgi un apzinīgi. Lūk, kolhozā «Komjaunietis» šajā lietainajā rudenī radušās lielas grūtības ražas novākšanā. Daudzi kolhoznieki te tāpēc pūlas ar divkāršu enerģiju, ar īstu degsmi. Tādi ir bb. Sisojevs, Aparāns, Mēness un daudzi citi, kas piemirkušajos laukos ar plaumšainām neatlaidīgi novāc labību. Kombainieris b. Bremze ar savu kombainu kuļ labību no agra rīta līdz naktij. Ražu nedrīkst aizlaist zudumā — tāda ir centīgā mehanizatora devīze. Vienmēr pirmajās rindās ražas novākšanā ir komuniste posminiece b. Suvorova. Taču, par nožēlošanu, kolhozā «Komjaunietis» ir cilvēki, kuriem nav nekāda goda, kas dzīvo kā parazīti. Tā, b. Kažujeva vadītāja posmā lielas grūtības rada darba spēka trūkums, raža iet bojā. Šajā posmā dzīvo Olga Pavlova, kas izmanto visas kolhoznieka tiesības, bet savu pirmo pienākumu — strādāt aizmirsusi. Kād viņu aicina iet darbā, skan žēlošanās par slimībām, lai gan ārsta pārbaudes viņai nav. Taču savā piemājas laukā Olga Pavlova strādā kā cilvēks ar lielisku veselību. Meita viņai ir lopkope, bet Olga Pavlova cenšas viņu pārliecināt, lai atstāj fermu.

Sai pašā kolhozā Vildavas ciematā daži kolhoznieki izvērsuši krietnas personīgas saimniecības, bet kolhoza darbā nepiedalās. Te vēl daudz nenovāktu ziemāju. Brujevu ģimenei piemājas zeme krietni pārsniedz statūtos noteikto apjomu, divām govīm tai saplūts daudz siena no kolhoza pļavām un tirumiem, bet kolhoza darbā neiet ne pats Brujevs, ne viņa sieva. Šis cilvēks patvarīgi aizgājis no kolhoza meklēt laimi citur. Jājautā, kāpēc kolhoza kopsapulce vēl līdz šim nav izslēgusi šo ģimeni no kolhoza.

Arī te, Vildavās, ir krietni cilvēki, no kuriem jāņem paraugs. Kaut vai slaucēja b. Zeibe, kas apkopj 17 govīs un iegūst augstus izslaukumus. Bet tai pašā laikā te esošajā darbnīcā viskarstākajā darba laikā notiek žūpošana. Sliktākais tas, ka pļeguri ievilkusi dzeršanā tikko tehnikumu beigušo jauno mehāniķi b. Ligeri. Vai tad kāds brīnums, ka mehāniķis nevar vairs uzstādīt stingras prasības mehanizatoriem? Te bija ga-

A. KAĻANS,

LKP CK partorgs ražošanas
pārvaldes zonā

dijums, ka pielaidēju motorīgu darbināja bez ejas, kādēļ traktors izgāja no ierindas.

Līdzīgi fakti ir arī citās saimniecībās. Tā, Sudrabkalna kolhozā 28 darba spējīgi cilvēki maz piedalās darbā. Tāpēc arī no vajadzīgajām 590 tonnām siena sagādātas 180 un no 2100 tonnām skābarības — tikai 35. Par to jāprasa atbildība no kolhozniecēm Mildas Ziemeles, Elvīras Neretas, Emīlijas Gurķes, Almas Raubišķas un citiem, kuri ļoti maz piedalās kolhoza darbā. Šie slikti visvairāk vainīgi, ka kolhoza lopiem ziemā trūks barības. Pie tam visi darba disciplīnas pārkāpēji personīgajiem lopiem sienu sagādājuši vairāk, nekā nepieciešams. Kāpēc kolhoza valde, tās priekšsēdētājs b. Daņilevičs un partijas pirmorganizācijas sekretārs b. Stradiņš samierinās ar šiem slaisiem?

Nadežda Zaglada savā atklātajā vēstulē nosoda mehanizatoru vienaldzību pret darba kvalitāti. Ukraiņu kolhoznieces vēstuli derētu vēlreiz rūpīgi izlasīt Neretas padomju saimniecības direktoram b. Krastiņam un partijas pirmorganizācijas sekretārei b. Rukšai. Ja viņi būtu nopietni izlasījuši b. Zagladas vārdus, viņi nevarētu vienaldzīgi paiet garām labības tirāmai mašīnai, kas pamesta uz klāja lauka un kurai sietos atstātie graudi sazēluš. Ļoti vajadzīga un derīga mašīna faktiski izvesta no ierindas. Un tas notiek turpat dažus soļus no kantora! Ir te arī citi fakti, kas liecina par nevērību pret valsts mantu. Turpat netālu noliktavā atrodas superfosfāts, bet nodaļas pārvaldnieks b. Stradiņš ar mierīgu sirdi ļāva sabērt minerālmēslus izkultos zirņus.

Šie gadījumi liecina, ka Neretas padomju saimniecības vadībai trūkst zemkopja goda jūtu, atbildības. Tā strādāt, protams, nedrīkst. Teritoriālajai ražošanas pārvaldei būs jāprasa lielāka atbildība no darbiniekiem, kuri vienaldzīgi izturas pret darbu, valsts mantu.

Kā kolhozu Ļeņina, «Rekords», «Stars», Suvorova vadība var samierināties ar to, ka šais saimniecības sagatavots maz lopbarības? Ko domā kolhozu «Padomju Armija», «Strauts», «Dubna», «Jāņupe» un «Rožkalns» vadītāji un partijas pirmorganizāciju sekretāri, ja tur uz 20. septembri vēl nebija ielikta neviena tonna skābarības? Šī bezatbildība var ziemā dārgi maksāt. Vai tad šie vadītāji nesaprot, ka bez skābarības šoziem nevarēs lopus izmitināt? Protams, saprot,

bet viņiem trūkst atbildības sajūtas.

Smagie laika apstākļi liek strādāt ar sevišķi lielu pienākuma izjūtu. Kur tā ir, tur arī šajā grūtajā rudenī darbi veicas. Cīņā par ražas novākšanu un lopbarības sagādi nedrīkst stāvēt nomaļus neviens lauku cilvēks. Ja viens otrs nesaprot, kā tagad jāstrādā, vajag izskaidrot; ja negrib saprast, vajag apspriest šādus cilvēkus biedru tiesās, atņemt visas kolhoza biedru tiesības, izslēgt no kolhoza.

Turēsim augstu zemkopja godu — aicina Nadežda Zaglada. Vajag, lai šie vārdi aizietu līdz katra cilvēka sirdij. Komunisma uzcelšanai mūsu zemē nepieciešams visu cilvēku apzinīgs, krietns darbs.

Jaunajam kombainierim — labākajam rajonā

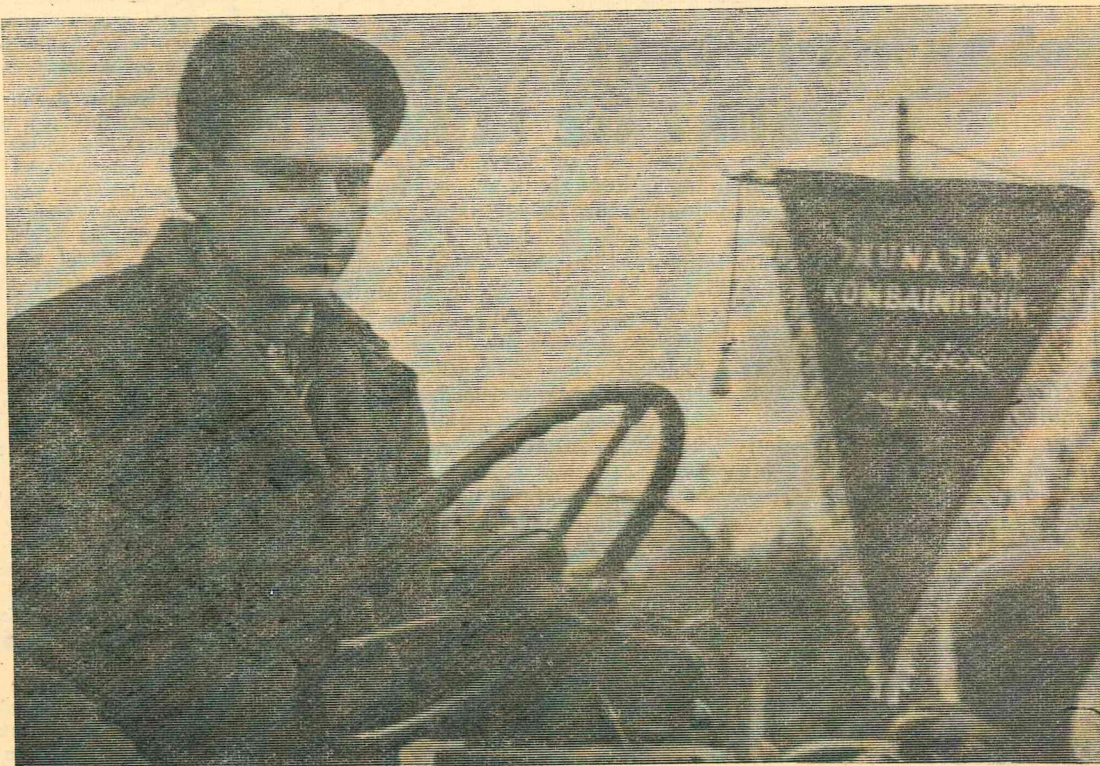
Komjaunatnes rajona komitejas ceļojošo vimpeli ar šādu uzrakstu nesen pasniedza kolhoza «Ļeņina karogs» kombainierim Erikam Siliņam. 18. septembra vakarā, kad pār kviešu tīrumu jau sabiezēja peļēka krēsla, Ēriks Siliņš un viņa palīgs Jānis Macānovs varēja ziņot, ka pavisam nokulti 85 hektāri graudaugu. Tajā vakarā kom-

baina paskarbā, tomēr tīkamā balss neapklusā. Tumsā nolikušās kviešu vārpas pēkšņi iemirdzējās gaišās prožektoru ugunīs. Rūcošā vabole ar spožajām acīm, Ērika Siliņa prasmīgo roku vadīta, visu nakti krāja sevī graudus.

Saņemot ceļojošo vimpeli, Ēriks Siliņš vaicāja, kurš kombainieris ir viņa spēcīgākais

konkurents. Pašlaik tas ir Zassas padomju saimniecības kombainieris Pēteris Žinka. 18. septembrī viņa rēķinā bija 72 nokulti hektāri. Tā kā komjaunatnes rajona komiteja apstiprinājusi divus vimpelus labākajiem kombainieriem, tad arī Pēteris Žinka saņems ceļojošo balvu.

L. ZAKSA teksts un foto

Erika Siliņa rokās kombaina stūre — un izkopts atkal griež platu vālu.

Laukkopji un mehanizatori!
Rudens darbos vajadzīgi daudz spraigāki tempi!

Lauku darbu kalendārs

uz 20. septembri

Graudaugu novākšanā

PRIEKŠGALĀ

Kolhozs «DRAUDZIBA», kur nopļauti 830 hektāri un nokulti 384.

kur nopļauti 303 un nokulti 230 hektāri.

SECES PADOMJU SAIMNIECĪBA, kur nopļauti 478 un nokulti 250 hektāri.

Kolhozs «ĻEŅINA KAROGS»,

ATPALIEK

Kolhozs «LIDUMS», kur nopļauti 102 hektāri, nokulti 4.

Kolhozs «JĀŅUPE», kur nopļauti 94 un nokulti 12 hektāri.

VIETALVAS PADOMJU SAIMNIECĪBA, kur nopļauti 167 hektāri un nokulti 66.

Skābbarības sagatavošanā

PRIEKŠGALĀ

Kolhozs «NĀKOTNE», kur sagatavots 800 tonnu, no tām 150 tonnas pēdējā piecienā.

ZASAS PADOMJU SAIMNIECĪBA, kur sagatavotas 1178 tonnas, no tām 118 tonnas pēdējā piecienā.

Kolhozs «VIENĪBA», kur sagatavots 700 tonnu.

ATPALIEK

Kolhozi «PADOMJU ARMIJA», «STRAUTS», «DUBNA», «JĀŅUPE» un «ROŽKALNS»,

kur vēl nav sagatavota ne tonna skābbarības.

Ziemāju sējā

PRIEKŠGALĀ

Kolhozi «NĀKOTNE», «1. MAIJS», «ĻEŅINA KAROGS»,

SECES UN ZASAS PADOMJU SAIMNIECĪBAS.

ATPALIEK

Kolhozi «DZIMTENE», OŠKĀLNA, SUVOROVA, «PADOMJU ARMIJA», «NĪCA», «LIDUMS», ČAPAJEVA,

«DZINTARS», «ROŽKALNS», un MEZĀRES PADOMJU SAIMNIECĪBA, kur vēl nav iesēts ne hektārs.

PARTIJAS DZIVE

Ikkatra komunistu pienākums

Marijas Evartes ziņojumi mēdz būt īsti. Pietiek ar faktiem. Lūk, piemēram, ko viņa 8. septembrī ziņoja Jēkabpils ķieģeļu fabrikas direktoram b. Pariginam: «Pie lokveida krāsns stāvoklis ar darba disciplīnu sevišķi neapmierinošs. Ķieģeļu dedzinātāji pieņem maiņu ierēbuši.» Tā bija ar strādnieku Cvetkovu. Tajā reizē pārdedzināja 6000 ķieģeļu.

Kas vēlāk notika ar Cvetkovu? Nekas sevišķs. Viņu izsauca uz strādnieku komiteju un norāja. Gadījumā, kad strādnieki ieradās darbā ierēbuši, tomēr bija vairāk. Arī tie nepalika bez reaģēšanas. Priekšniecība izbāra, brīdināja. Bet, ja par strādnieku disciplīnas jautājumiem runātu un spriestu ne tikai pēc norādījuma no augšas? Tad, acīm redzami, viens otrs dzirdētu ne tikai priekšniecības domas, bet arī biedra kritiku, nopelumu. Tādā ceļā taču formējas sabiedriskais noskaņojums, kas var radīt īstu neiecietības atmosfēru pret trūkumiem. Ķieģeļrūpnieki, izrādās, nav pieraduši, ka meistari uz savu iniciatīvu pirms maiņas sākuma vai pēc tās no sirds izrunātos. Tādas reizes neatceras arī Marija Evarte.

Neteiksim, ka sabiedriskās domas interība ir gluži bez iemesliem. Lai ūdens varētu plūst, tas meklē izdevīgu gultni, lai sabiedriskā pašdarbība šā vārda plašākā nozīmē raisītos, ir nepieciešamas zināmas organizatoriskās formas, vajadzīga mērķtiecīga vadība. Ja no formu viedokļa raugās, tad to šeit ir pietiekoši. Partijas pirmorganizācijai ir savi darba plāni, noorganizētas pāris ļoti vajadzīgas kontroles komisijas — kapitālās celtniecības pārbaudei, produkcijas kvalitātes, mehanizācijas un automatizācijas ieviešanas gaitas kontrolei. Komisijas, kā redzams, te ir — forma ievērota, bet ar saturu iznāk bēdīgāk. Nestrādā šīs komisijas. Partijas pirmorganizācija vēl 16. jūlijā ielānoja sarīkot reidu par tehnikas izmantošanu un nākošā mēnesī atkārtoti ierakstīja, ka šo reidu sarīkos. Tomēr reids nenotika. No reizes uz reizi atliek arī komjaunatnes pirmorganizācijas darba apspriešanu.

— Ziniet, biju atvaļinājumā, nesen kā ievēlēja pirmorganizācijas sekretāres amatā...

Tiesa, Marija Evarte nesen kā sakusi strādāt. Bet vai tādēļ pirmorganizācijā vajadzētu apstāties visam sabiedriskajam darbam? Tās priekšgalā taču atrodas kolektīvs vadības orgāns — birojs. Ikviens piekritis, ka nevar būt pārtraukuma partijas politiskajā un organizatoriskajā darbā. Par nozēlošanu, ne visi komunisti apzinās šo patiesību. To nesaprot arī

komjaunatnes pirmorganizācijas sekretārs b. Movčāns. Jau kopš maija tur apskūsi gandrīz vai jebkura rosme.

— Tagad lai pamēģina cits, es vairs nestrādāšu, negribu, labāk vadišu sienas avīzi...

Pierādījums pie pierādījuma, vārds pa vārdam, un b. Movčāns, kam augstskolas diploms kabatā, spiests atzīt, ka viņa iegansti un personiskie iebildumi neiztur kritiku, nav pamatoti.

— Būs jāstrādā, — viņš nosaka un strauji pieceļas, lai ietu prom. Sarunāts taču ne mazums aplamību.

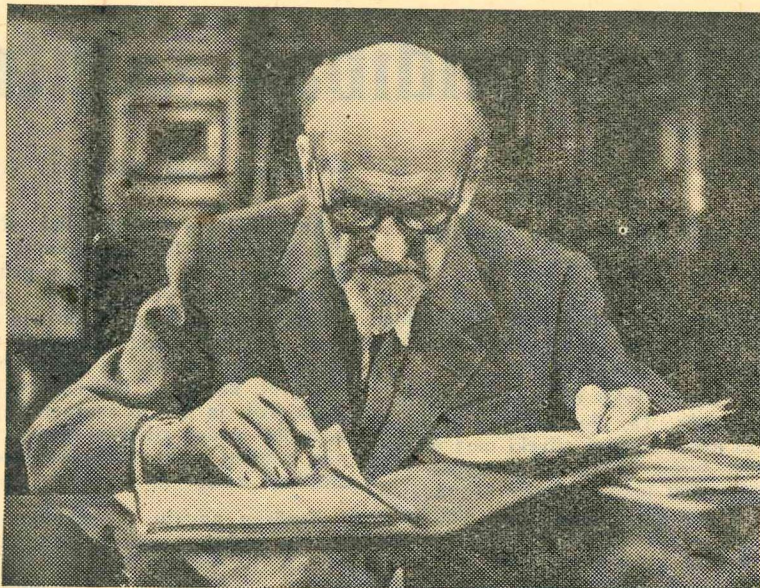
Vai tomēr nevajadzētu būt tā: ja kaut kur neveicas, negaidi uzaicinājumu, bet gan rīkojies pats, parādi iniciatīvu. Pielietojuma partejiskai iniciatīvai te atrastos diezgan. Nenoliedzami, tā ir īpašība, kas komunistos tūlīt nerodas, bet gan ieaudzina. Ierosmei vismazāk auglīga vide rodas tad, ja uzdevums mēdz dot tikai nedaudziem biedriem, ja neprasa no komunistu, kādēļ viņš stāv nomaļus, kad redz trūkumus. Lūk, bez sevišķas izvēles uzdosim jautājumu ikvienam no partijas pirmorganizācijas biedriem: «Kā varat ciest, ka jūsu klubs jau trīs mēnešus nedarbojas, ka pēdējā lekcija tur lasīta maijā? Izrādās, ka b. Litovčenko par to nav pacēlusi balsi, talkā nav nācis arī meistars b. Arhipovs, b. Parigins — uzņēmuma direktors un vēl daudzi citi komunisti. Viņi vienīgi konstatē šo nepatīkamo parādību. Bet, lūk, fakti ir bēdīgi. Netiek izmantota arodbiedrības štata vienība kluba vadītāja algošanai. Tikai parādes pēc klubā izlikts paziņojums, kurā sīki izklāstīts, kādās dienās darbojas deju pulciņš, dramatisks kolektīvs, koris. Patiesībā, izņemot pūtēju orķestri, te viss palūdzis... Laikam ikvienu ienācēju šajā kultūras iestādē pārņem savāda sajūta, jo uzskatāmā agitācija par uzņēmuma dzīvi un darbu nav atjaunota kopš gada un diviem mēnešiem! Neticami, bet fakts, ka te ir fotouzņēmumi, kas rāda divas maiņas, kuras pagājušā gada jūlijā ciniņas par komunistiskā darba kolektīva nosaukumu... Par šiem cilvēkiem uzņēmumā vairs nerunā.

Neveicas klubam un tā vadītājam b. Kauliņam, kurš šo amatu izpilda sabiedriskā kārtā. Ja šīs kultūras iestādes vadība būtu nodota istās rokās, cik gan dažādos mākslinieciskās pašdarbības veidos nevarētu iesaistīt uzņēmuma strādniekus, palīdzēt viņiem kultūrali atpūsties, paplašināt savu zināšanu līmeni! Ja cilvēks zina, kas ir daile, kāda viņa vieta un loma sabiedrībā, tad acīm redzami

nesniegsies roka pēc degvīna glāzes.

Partijas pirmorganizācija ķieģeļrūpniecā ir solidāri atbildīga par nopietniem trūkumiem uzņēmuma strādnieku un darbinieku audzināšanā. Lielas pretenzijas adresējamas partijas birojam, kas nav bijis pietiekoši neatlaidīgs. Tomēr no 18 komunistiem nevar neprast arī personālu atbildību un pirmā kārtā tieši no saimnieciskajiem vadītājiem, piemēram, direktora b. Parigina, meistariem bb. Bukajeva, Antoņenko. Kā jūs pieļāvat tādu stāvokli? Arī saimnieciskajiem vadītājiem jānodarbojas ar politiku. Strādāt bez brāķa, kāpināt produkcijas izlaidi ir partijas politikas praktiskā realizēšana. Līnija, pa kuru tā istenojas, vispirms iet caur cilvēku sirdīm un prātiem. Līdztekus stingram tehnoloģiskam režimam, kas ievērojams ķieģeļu izgatavošanā, ne mazāk svarīgas ir audzināšanas problēmas. Par to jā rūpējās ikvienam komunistam.

E. KOCENS

Attēlā: akadēmiķis A. Kirhenšteins. J. POISA foto (LTA)

Kad valda pašplūsma

Meža ielokā pie Grāveru govju fermas kolhozā «Rīts» jau otro nedēļu skābē kukurūzu, taču kaudzīte gauzām niecīga. Tās izmēri knapi pārsniedz tikko kā piebraukušās automašīnas garumu, bet augstums ne vairāk kā pusmetra. Pāiet krietns laiks, kamēr viens cilvēks izkrauj āboliņa atāla kravu, bet šoferis mierīgi sēž kabīnē.

— Si ir otrā krava, ko esmu atvedis šodien, bet otra mašīna atvedusi tikai vienu, — stāsta šoferis b. Muiznieks.

— Kāpēc tik lēni darba tempi? Pulkstenis taču jau drīz būs četri pēcpusdienā. Tā strādājot, jums vajadzēs mēnesi laika, kamēr kaut simts tonnas ieskābēsiet, — interesējamijs.

— Sākām šodien darbu tikai ap divpadsmitiem dienā. Un kombains arī nevar strādāt ar pilnu slodzi, zeme mitra, — spriež b. Muiznieks.

Izrādās, ka kombains kā sestdien plāvis kukurūzu, tā arī tur palicis. Ne valdes priekšsēdētājs b. Muiznieks, ne arī 5. brigādes saimnieks b. Kursītis nav rūpējies, lai tehnika jau laikus pirms darba sākuma būtu uz lauka. Tādēļ pirmdien traktoristam b. K. vānam vajadzēja veselu pus dienu, lai atvestu uz āboliņa lauku skābbarības kombainu! Brigadieris neuzskatīja par vajadzīgu iegriezties fermā, lai pārbaudītu, kā noris skābēšana.

— Nav mums disciplīnas kolhozā, nevienam nerūp kopus lieta. Lūk, vai tad tā ir skābēšana, tā taču var tikai sabojāt lopbarību. Mums, fermas slaucējam, sirds sāp, to visu redzot. Jau tā maz lopbarības sagatavots, āboliņš melnē un bojājas uz lauka pussakrītās gubiņas skābbarības ielikts tikai 200 tonnu. Un, lūk, šo zaļo masu arī grib sabojāt, — ar rūgtumu balsi stāsta slaucēja Natālija Romanovska.

No kaut kā samestās, nenoblivētās kaudzītes baltiem mutiņiem paceļas garaiņi. Skābēšanas procesā temperatūra vairāk nekā divas reizes pārsniedz pieļauto. Tas tāpēc, ka jau trīs dienas pievesto masu traktors neblīvē.

Kur palikusi b. Kursiņa sirdsapziņa, ka viņš pieļauj labas lopbarības sabojāšanu? Tagad, kad katrā hektārā novākšana prasa pastiprinātas pūles, nedrīkst vienaldzīgi noraudzīties, ka bojā aiziet lopbarība.

Svētdiena bija necerēti silta un saulaina. Likās, ka visu septembrī aiz blāvjiem lietuvu mākoņiem nobēdinošā siltuma un spožuma saule gribēja dāsnī izdalīt šajā vienā dienā. Taču kolhoza «Rīts» druvās, tāpat kā skābbarības likšanas vietā, bija klusums.

Zinātnieks cīnītājs

18. septembrī mūsu republikas sabiedrība plaši atzīmēja izcilā latviešu zinātnieka, Sociālistiskā Darba Varoņa, Nopelniem bagātā zinātnes darbinieka, profesora, bioloģijas zinātnu doktora Augusta Kirhenšteina 90. dzimšanas dienu.

Sirmais zinātnieks vairāk nekā 60 gadus veltījis zinātnei un jaunā specialīstā audzināšanai. Līdztekus tam profesors komunist A. Kirhenšteins aktīvi piedalījās sabiedriskajā un valsts darbā, nepaguris turpinot savus zinātniskos meklējumus.

Jubilāra godināšanai Zinātnu akadēmijas ēkā bija sapulcējušies zinātnes, kultūras un mākslas darbinieki, kā arī partijas, padomju, komjaunatnes, arodbiedrību un citu sabiedrisko organizāciju pārstāvji un studējošā jaunatne. Uz

jubilejas svinībām bija ieradušies arī Maskavas, Ļeņingradas, Lietuvas un Igaunijas zinātnisko iestāžu delegāti.

Jubilejas svinības ar īsu uzrunu atklāja Latvijas Komunistiskās partijas CK pirmais sekretārs A. Pelše. Pēc tam klātesošie noklausījās akadēmiķa A. Smīta referātu par A. Kirhenšteina dzīvi un zinātnisko darbību. Referents atzīmēja jubilāra izcilos nopelnus, raksturoja viņa kūsājošo zinātnisko un sabiedrisko darbību tautas labā. Ar savu nerimtīgo darbu, progresīvajiem revolucionārajiem uzskatiem profesors Kirhenšteins pelnīti iemantojis popularitāti un cieņu tautā. Pēc padomju varas atjaunošanas Latvijā viņu ievēlēja par republikas Augstākās Padomes Prezidija priekšsēdētāju. Ilgus gadus viņš vadīja Mikrobioloģijas institūtu, vienlaikus pildīdams arī Latvijas PSR Zinātnu akadēmijas viceprezidenta pienākumus.

Padomju valdība augsti novērtējusi A. Kirhenšteina izcilos nopelnus, piešķirot viņam Sociālistiskā Darba Varoņa nosaukumu un apbalvojot ar ordeniem un medaļām. Sakarā ar 90. dzimšanas dienu sirmais zinātnieks ar PSRS Augstākās Padomes Prezidija Dekrētu apbalvots ar Darba Sarkanā Karoga ordeni.

Gaviļnieku sirsnīgi apsvēica Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija priekšsēdētājs J. Kalnbērziņš, viņš nolasīja Latvijas Komunistiskās partijas CK un republikas valdības adresi jubilāram. Zinātnieku jūsmīgi sveica arī zinātnisko iestāžu, sabiedrisko organizāciju, ministriju un resoru, teātru, augstāko mācību iestāžu un skolu pārstāvji, kā arī Maskavas, Ļeņingradas un brālīgo republiku zinātniskie darbinieki.

(LTA)

Nekas nedrīkst palikt uz lauka

Nesen pārbaudījām ražas novākšanu un lopbarības sagādi Mazsalves ciema kolhozos. Izrādījās, ka uz 13. septembri ziemāji kolhozā «Dzimtene» novākti visā 180 hektāru platībā. Zalvītes kolhozā no 100 hektāriem novākti 91, bet kolhozā «Ļeņina ceļš» no 120 hektāriem novākti 110.

Sēja bija uzsākta tikai kolhozā «Ļeņina ceļš», un arī tur no paredzētajiem 120 hektāriem bija apsēti tikai 18.

Ļoti kritisks stāvoklis ir lopbarības sagādē. Tā, kolhozā «Dzimtene» siena sagādāts 244 tonnas, jeb 1 tonna uz katru slaucamo govju, bet skābbarības līdz šim nav sagatavota neviena tonna. Tā ir nepiedodama bezatbildība. Kā gan kolhoza valdes priekšsēdētājs b. Linmeijers domā šoziem izmitināt lopus, ja neko nedarā sulīgās barības sagatavošanā? Nedaudz labāks stāvoklis ir Zalvītes kol-

hozā, kur āboliņa ievākts 1,6 tonnas uz katru slaucamo govju. Taču skābbarības te sagatavots tikai 120 tonnu. Kolhozam «Ļeņina ceļš» slaucamo govju skaits vien turpat 200, āboliņa ievākts tikai 320 tonnu, skābbarības ielikts 100 tonnu. No sacītā skaidri redzams, ka lopbarības šīn gadā ciema kolhozos sagatavots nepietiekoši.

Ar tādu stāvokli saimniecību vadītāji nedrīkst samierināties. Šogad labi padevušies atāli, ir lielas platības graudaugu mistru, kuri nav ienākušies. Tāpēc katras saimniecības valdes uzdevums ir nekavējoties darīt visu iespējamo, lai neviens pats hektārs nepaliktu nenovākts, lai visu ieskābētu sulīgās barības krājumu pavairošanai.

V. KRĪSA,

Mazzalves ciema padomes izpildu komitejas sekretāre

— Mēs jau svētdienās nestrādājam. Nevaram pie-
spiest ļaudis strādāt, kaut arī būtu jauks laiks un
varētu daudz ko paveikt, — sūkstās valdes priekš-
sēdētājs b. Muiznieks. Izrādās, ka to svētdien visā
saimniecībā vienīgais, kas strādāja uz lauka, bija
kombainieris Benjams Vucāns, kuram zemkopja gods
nav atļāvis tik jaukā laikā palikt mājās.

Taču pārējie mehanizatori un laukopji uzskatīja, ka tādā dienā labāk parusināties piemājas kartupelājā, kad lis lietuv, varēs mierīgi istabā pasildīties. Kazimīram Mukānam sirds nesāp, ka ziemāji un vasarāji vējā un lietuv arvien vairāk nolīkst pie zemes. Viņš, lūk, pēc paša izteicieniem esot slims, jau mēnesi kolhoza tīrumos nav manīts. Taču sapļaut un pārvest mājās divas tonnas sienu, kā arī nopļaut un sagubot piemājas prāvo miežu lauku — tas viņam izrādījies tīrais nieks. Arī Tekla Rušeniece izliekas par slimu, taču ārsta zīmi uzrādīt nevar. Laukopji Aleksandrs Brūveris un Antons Ošvjanskis bieži grauj darba disciplīnu, pat nedēļām neiziet darbā, brūvē alu un rīko iedzēšanas. Savu zemkopja godu samīnuši arī Daina Stikāne, Pēteris Ozoliņš, Paulīne Brūvere un Solomida Leonova, kuri visu ražas novākšanas laiku divus mēnešus nestrādāja, bet salīga darbā pie lopu nosūtīšanas pa dzelzceļu uz Kazahiju. Viņu pēdās seko Vitalijs Kumpelis, kurš arī uzskata, ka interesantāk aizbraukt uz Kazahiju, 27 gadus vecā Bernada Labinska saimniecības darbos nepiedalās. Kopus lieta šos liekēžus, kuri piesūkušies kolhozam kā dēles, neinteresē.

4. brigādes brigadieris Edvards Vucāns bieži iedzer, ir gadījumi, kad «sarauj» pa trim dienām. Kādu gan priekšzīmi var rādīt šāds vadītājs? Tādēļ brigādē disciplīna sliktā, darbā neredz entuziasma. Ir bieži dzeršanas gadījumi. Tāpēc uz 19. septembri vēl neievestas šķūņos brigādes laukos melnēja nepārredzams skaits āboliņa gubiņu.

— Mūsu brigadieris varētu būt labs organizators, ja tikai nedzertu, — spriež brigādes ļaudis.

Jā, brigadieris Vucāns ir izmainījis savu zemkopja godu pret degvīna pudeli ciema veikālā. Kā izmītinās sabiedrisko ganāmpulku ziemā, tas viņu neinteresē.

Valde ir nespējīga ievest kārtību saimniecībā, pācēt darba organizāciju, bet ko dara partijas pirmorganizācija, ka tā pieļauj tādas nekārtības?

Z. BABAKOVA

Turēt augstu zemkopja godu

Bez darba un sirdsapziņas dzīvot nevar

Mēs runājamies ar kolhoza «Zelta vārpa» otrās brigādes brigadieru Jevstigneju Cvetkovu. Diena izdevusies reti nepatīkama. Ik pēc brīža aukstas lietus lāses kapā seju, brāzmais vējš gāz no kājām. Brigadieris norūpējies: ko tādā laikā var padarīt? Kulšanu gan esot tikpat kā pabeigta, bet vai tad citu darbu mazums. Lūk, jāsākot rakt kartupeļi — nupat viņš pošoties uz lauka apskatīt kas un kā.

Vārds pa vārdam, un saruna no darbiem brigādē aizvīzās uz Sociālistiskā Darba Varones Nadeždas Zagladas vēstuli. Ukrainu kolhozniece, vienkāršās darba sievietes, izteiktās domas šodien kļuvis par dzīvas apspriešanas priekšmetu visā mūsu zemē. Bez darba un sirdsapziņas šodien dzīvot nevar — šie N. Zagladas vārdi savilņojuši katru godīgu darba cilvēku, likuši vēl un vēlreiz katram novērtēt savu devumu kaimiņma celtniecībā.

Jevstignejam Cvetkovam ir daudz labu vārdu par savas brigādes krietrajiem ļaudīm. Un tad te viss vairums. Lūk, kālējs Antons Veigurs. Nav tāda darba, no kura viņš vairātos, kad nav aizņemts smēdē. Vecajam vīram jau pāri par 60 gadu, taču darbā viņš no rīta pirmais, vakarā pēdējais. Antons Veigurs nevar mierīgi noskatīties, ka, atlaides īsajā darba pārtraukumā atpūsties uz rudzu kūlīša, laukopis piecelies pamet to uz zemes — tādās reizēs viņš aizrāda, ka pašu pūliņu augļus, kopus bagātību vajag gūbāt. Un vecā zemkopja vārdus visi ar cieņu uzklausa. Tiesa, atrodas jau viens otrs, kas Veiguram pārmet:

— Vai tev vairāk par visiem vajag? Atradies otrs brigadieris! Un tomēr šo brigadiera brīvprātīgo palīgu klausā. Ja viņš pasaka: «Ietiek atpūsties, darbs negaidās», visi sparīgi ķeras pie darba. Vecajam kalējam ir autoritāte, tāpēc ka viņš pats strādā ar sirdi.

Tāds pat čakls visos darbos ir linkopības posminieks Juris Upenieks, 65 gadus vecs vīrs. Viņš negaida brigadiera rīkojuma — kad uz lauka strādāt nevar, atrod sev citu darbu: vij virves, labo aizjūkus. Pērn viņš izpelnīja 587 izstrādes dienas, un arī šogad to jau prāvs skaits.

Tādu cilvēku brigādē daudz. Vecie laukopji Antons Pintāns un Pēteris Markots, 55 gadus vecā Vera Bortņikova, jaunieši Jānis Vucāns un Pēteris Dabris — visiem viņiem ir krietnu darba darītāju slava.

Bet aiz čaklo ļaužu mugurām slēpjas viens otrs tāds, kam bail rēķināt pie darba pielikt, kas labprāt izmanto kolhoznieka priekšrocības, bet nepakustina ne pirkstu savas saimniecības labā. Marija Veigure ir jauna, spēcīga sieviete, bet šogad izpelnījusi tikai dažas izstrādes dienas un nu jau mēnesi kolhoza tīrumā vispār nav redzēta. Maz iziet darbā Feodora Cvetkova. Par 25 gadu veco Kiru Solovjovu, dūšīgu, veselīgu meiču, brigādes ļaudis zoboja bez jebkādas saudzības. Pat vecas sievas atsakās ar viņu kopā strādāt.

— Nelabojama slīnķe. Citi strādā, bet viņa bez jebkāda kauna aizzogas prom un noliekas kaut kur pagulēt, — ar sašutumu runā par Solovjovu brigādes ļaudis.

Vai arī Vasilij Bortņikovs — jauns, spēcīgs puisis, bet darbs viņu galīgi neinteresē.

Šiem cilvēkiem nav zemkopja goda un sirdsapziņas. Bet rodas jautājums: kāpēc veselīgs, darbīgs brigādes kolektīvs cieš šos slaistus. Par maz ir pazobot baltrocīšus, vajag pret viņiem vērst sabiedrisku nosodījumu un nicināšanu. Krietnajiem darba darītājiem brigādē ir cieņa un slava, viņiem kolhozs visādi palīdz. Taču izrādās, ka arī slīnķi saņem zirgus, tiesa gan, pēdējie, tomēr saņem. Kad šiem cilvēkiem vajadzīga palīdzība, viņi pāris dienas iziet darbā, labi palūdzas brigadierim un, skaties — dabū zirgu piemājas zemes apstrādāšanai. Bet vajadzētu tā: ja kolhozs iztiek bez šiem cilvēkiem, lai viņi iemācās iztikt bez kolhoza. Tad varbūt vienam otram pamodīsies iesnaudisies sirdsapziņa. Kāpēc nevarētu arī šos slīnķus apspriest biedru tiesā? Kolektīva rīcībā ir visādi līdzekļi, bet tos kaut kā vairās pielietot. Bet vajadzētu, ļoti vajadzētu. Slaisti jāpiespiež strādāt.

R. KĻAVA

Nevar strādāt pa roku galam

Lasīju Nadeždas Zagladas vēstuli. Zelta vārds. Cilvēks bez sirdsapziņas dzīvot un strādāt nevar. Mūsu nodaļā istu darba entuziasmu vienmēr parāda Marija Zaļakmeņne un Marija Kamarovska. Viņu darbs ir labas kvalitātes, laikā padarīts. Apzinīgās laukopības nekad nerēķinās ar noteikto darba dienas garumu. Ja labs laiks, viņas pastrādā arī ilgāk. Ražas novākšanas laikā bija gadījums, kad b. Kamarovska krietot sasitās. Arsti izdeva slimības lapu. Taču redzot, ka zirņi plaujami un gubojami, viņa uzsāka strādāt, tiklīdz vien varēja — ātrāk par bijētenā paredzēto laiku. Viņa ir arī labs padoma devējs darba procesā. Mums ir daudz strādnieku, kas strādā no sirds. Vai svētdiena, vakars vai nakts, mehanizatori Kims Pova-rovovs un Ivans Cvetkovs vienmēr atsauca darba frontes aicinājumam, katru darbu veic labi un apzinīgi.

Taču, paraugoties mūsu nodaļas iekšienā darba rītmā, tas ne vienmēr ir tīrs un skaidrs. Ir ļaudis, kuri izsauc nepatīkamas dikstāves, darbā ierodas ar nokavēšanos, cenšas aiziet mājās 15—20 minūtes agrāk, Lūk, Marija Jankovleva, lielākā runātāja nodaļā, sūrojas, ka nevar normu izpildīt, taču no darba cenšas aiziet ātrāk. Jānis Veilands bieži neiziet darbā. Tagad ražas novākšanas laikā, kas sakrīt ar sējas darbiem, mūsu saimniecībā visiem jāstrādā pēc labākās sirdsapziņas, lai izaudzēto ražu ātrāk sabērtu apcirkņos un liktu stabili pamatu nākošā gada ražām. F. SVECOVS, Abeļu padomju saimniecības Jodeļu nodaļas pārvaldnieks

MUMS ATBILD

Trūkumus novērsīs

Mūsu laikraksta 10. jūlija numurā bija publicēts raksts «Tukšgaitā» par kolhoza «Lidums» komjaunatnes pirmorganizācijas neapmierinošo darbu, par to, ka komunisti aizmirsi komjauniešus. Kolhoza «Lidums» partijas pirmorganizācijas sekretārs D. Subņikovs re-

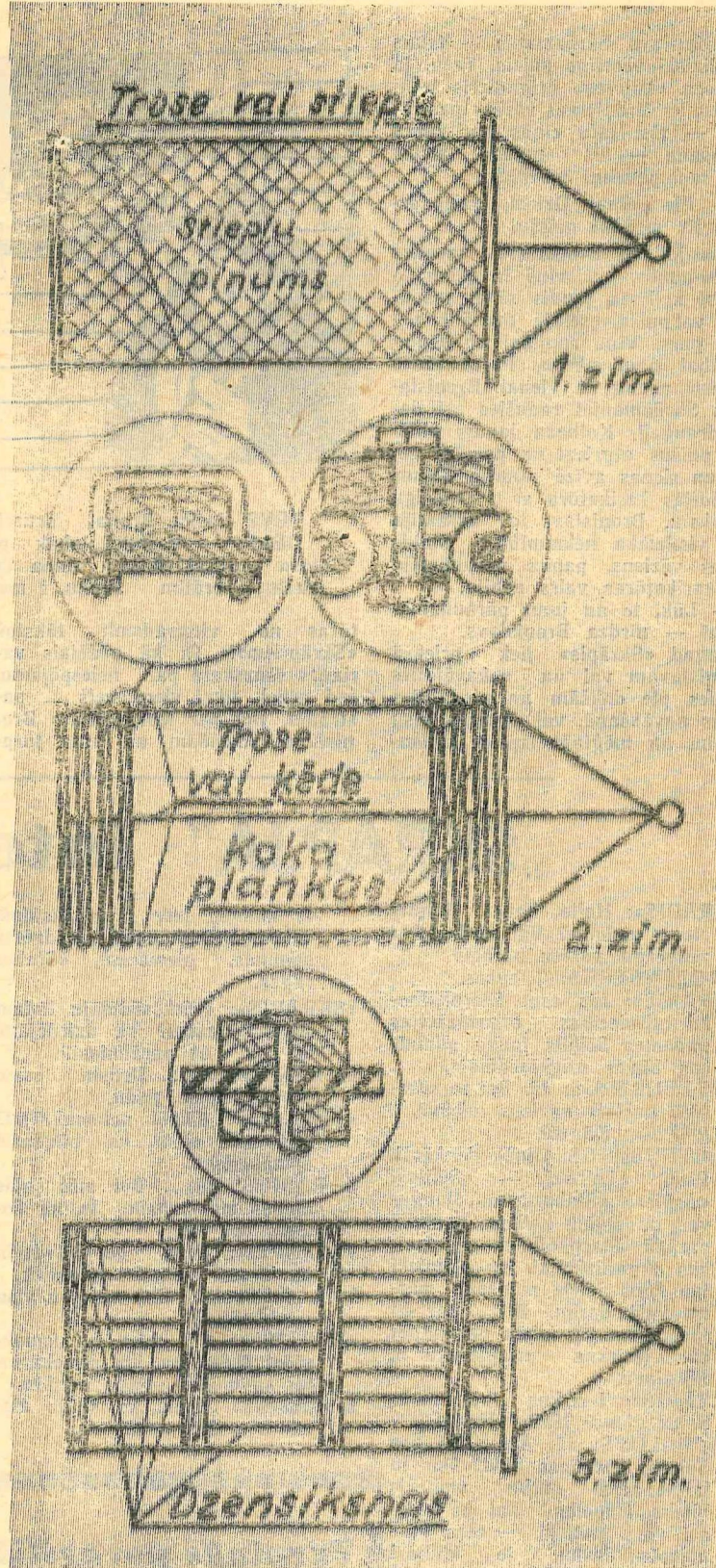
dakcijai raksta, ka jautājums par komjaunatnes pirmorganizācijas darbu izskatīts partijas biedru sapulcē, apspriesti konkrēti pasākumi pieņemti jaunā darba krasā uzlabošanai.

„Nestāvēt malā”

Ar tādu virsrakstu mūsu laikraksta 53. numurā bija ievietots raksts, kurā norādīts, ka vairāki Suvorova kolhoza kolhoznieki V. Ivanovs, R. Romanova, M. Semjonovs, E. Bērziņa un citi nepiedalās ražas novākšanā. Kolhoza valdes priekšsēdētājs

mums atbild, ka raksti apspriesti valdes sēdē. Minētie fakti atbilst patiesībai. Kolhoznieki, kuri līdz šim nebija nopļāvuši ierādītās platības, brīdināti un viņiem uzlikts par pienākumu nekavējoties ziemājus novākt.

Kā mehanizēt zaļās masas izkraušanu no automašīnām

Šķersām pamatam piestiprina, kā redzams zīmējumā, ar skrūvēm vai apskavām koka plankas, kurās izvietoti biežāki vai retāki atkarības no tā, cik smalki sasmalcināta pārvadājamā masa. Trešajā zīmējumā ierīces lokano elementu sastādā parastās gumijotās dzensiksna (70x3; 80x3 vai cita izmēra), kuras šķersām sa- stiprina ar koka plankām (kā re-

dzams zīmējumā), lietojot naglas vai skrūves. Dzensiksnu skaitu un šķersplanku biežumu tāpat izvēlas atkarībā no pārvietojamās masas sasmalcinājuma pakāpes. Ierīces galvenos izmērus izvēlas pēc lietojamā transportlīdzekļa kravas kastes iekšējiem izmēriem, kuri vairāk sastopamām kravas automašīnām ir šādi (izmēri doti milimetros):

Automašīnas marka	Kravas kastes iekšējais garums	Kravas kastes iekšējais platums	Bortu augstums
GAZ-51	3070	2070	605
GAZ-63	2940	1900	890
ZIL-150 (164)	3540	2250	584
URAL-355 M	3540	2070	580

Ierīci iekļāj automašīnas kravas kastē tā, lai pakalējā šķērsija pārkārtos pār pakalējo bortu, bet priekšējā — garākā atbalstītos uz bortiem. Tad iekrauj zaļo masu. Izkraušanas vietā atfaisa automašīnas pakalējo bortu; blīvējošais traktors aizkabina trosi aiz ierīces piekabes cilpas un kravu izrauš no platformas. Palīgierīci var izmantot arī

siena, salmu, kūdras u. c. kravu izkraušanai. Ja izkraušanas vietā nav traktora, trosi nostiprina pie kādas enkura ierīces (staba, koka u. c.) un, automašīnai virzoties uz priekšu, kravu novēl no platformas. O. NEIFELDS, Jēkabpils teritoriālās kolhozu un padomju saimniecību ražošanas pārvaldes vecākais inženieris

Skrāpim

Ne vienmēr veselā miesā — vesels gars

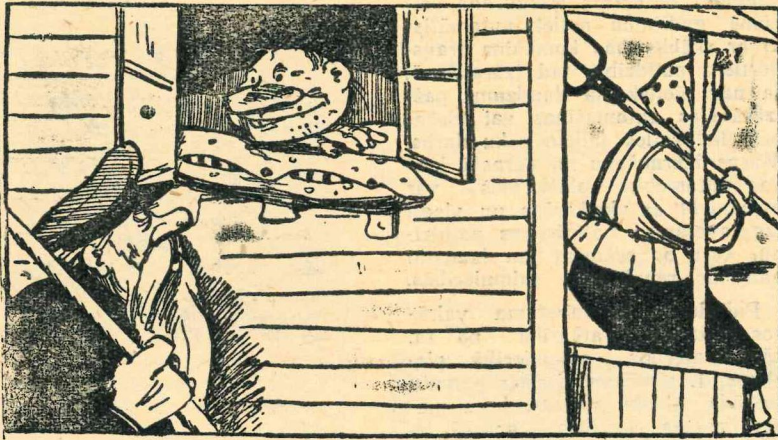
Broņislavs Skrūzmanis — jauns un fiziski veselīgs puisis. Taču, ja kolhoza «Druvas» brigadieris ierunājas, ka Broņislavs varētu pastrādāt — visi taču cinās par ražas glābšanu — šis puisis atcērt reti sastopamiem vārdiem:

— Pie velna! Dzirdi, lasies ātrāk! Es strādāt neļēšu!

Vērojot, kā Broņislavs uzvedas sarīkojumos, kur viņš ir neiztrūkstošs, kolhoza laudis sāka apšaubīt, vai puisa veselajā miesā ir vesels gars. Viņa rupjībai un nepieklājībai nav robežu. Parazītiskās parādības karikatūra ar attiecīgu parakstu. Broņislavs to uzskatīja par vislielāko nekaunību. Slaidis rokas vēziens, papīrs nočaukstēja un karikatūras vairs nebija.

— Lūk, te nu jums pāraudzināšana! — nirdza Broņislavs.

Tagad «Skrāpim» liek priekšā Broņislavam vai nu nekavējoties ķerties pie dakšām un piedalīties ražas novākšanā, vai apskriet visu rajonu un mēģināt izplēst karika-

TEVS: Iesim, Broņa, drusciņ pastrādāt!

DELS: — Pašancē labāk pats, vecīt! Un vispār, kāda velna pēc pušu rauties! Māsa Anna taču tīri feini nopelna. I tev un mātei iznāks, i brālim Jānim, i man atliks.

tūras no vienpadsmit tūkstoš «Skrāpjiem». Tā kā pēdējais variants jāuzskata par neiespējamu, tad atliek tikai viens ceļš — pastrādāt. Bet par iepriekšējām Broņislava izdarībām un viņa tur-

mākajiem nodomiem gribam sagaidīt atbildi no kolhoza vadības un komjaunatnes pirmorganizācijas.

I. DZIRKALIS

„SKRĀPJA” intervijas

«SKRĀPIS»: Hallo, hallo! Sēpils ciema padome? Vai biedru Rozenbergu varētu palūgt?

b. ROZENBERGS: Klausos.

«SKRĀPIS»: Jūs esat Starpkolhozu celtniecības organizācijas padomes Sēpils lauku slimnīcas būves priekšsēdētājs?

b. ROZENBERGS: Jā. Bet to slimnīcu pašlaik neviens nebūvē.

«SKRĀPIS»: Kā tā?

b. ROZENBERGS: Gluži vienkārši. Pieci kolhozi — «Sēlija», «Arājs», «Staburags», Daugavas un Raiņa kolhozi palikuši parādā Starpkolhozu celtniecības organizācijai, un celtnieki jau kopš jūlija mēneša pārtraukuši darbu. Bet par šo jautājumu jūs labāk parunāiet ar iecirkņa priekšnieku b. Ščeglovu.

«SKRĀPIS»: Iecirkņa priekšnieks b. Ščeglovs? Hallo! Hallo!

b. ŠČEGLOVS: Jā. Ak, jūs par Sēpils slimnīcas būvi? Par to labāk zina darbu vadītājs biedrs Rupeiks. Bet es jums arī varu pateikt — mēs pārtraucām darbu, jo kolhozi mums parādā kopā 1593 rubļus, bet mēs nevaram strādāt, ja nav līdzekļu, nav materiālu.

«SKRĀPIS»: Raiņa kolhozs? Rēķinā? Lohi patikami. Vai jūs nevarat pateikt, kāpēc jūs kolhozs palicis parādā Starpkolhozu celtniecības organizācijai par Sēpils lauku slimnīcas būvi?

REĶINVEDE: Mēs šogad baidījāmies ieguldīt līdzekļus, jo da-

ži kolhozi nav samaksājuši vēl pagājušajā gadā paredzētās summas, piemēram, «Staburags».

«SKRĀPIS»: Priekšsēdētāju lūdz! Biedrs Rasiņš? Tā dzirdējam, ka jūs esat parādnieki?

b. RASIŅŠ: Jā... Drusciņ esam par pagājušo gadu.

«SKRĀPIS»: Kādēļ neieieņājat? Jūs taču zināt, ka būvdarbi apstājušies?

b. RASIŅŠ: Jā... Bet mēs šajās dienās iemaksāsim. Ja ne šodien, tad rīt.

«SKRĀPIS»: Jūsū dēļ būvdarbi jau divus mēnešus nenotiek.

b. RASIŅŠ: Ko? Citi arī nav visu samaksājuši.

«SKRĀPIS»: Citi saka, ka nemaksājat tādēļ, ka jūs nenokārtojāt savu 1961. gada parādu.

b. RASIŅŠ: Teicu, ka šajās dienās viss būs nokārtots.

(PĒC PĀRIS DIENĀM)

«SKRĀPIS»: Vai biedrs Ščeglovs? Te «Skrāpim». Nu, vai saņēmt iemaksu no kolhoza «Staburags»?

b. ŠČEGLOVS: Nē, diemžēl, neesam saņēmuši.

«SKRĀPIS»: Bet šogad februārī visu piecu kolhozu pārstāvji esot nolēmuši būvi dabūt zem jumta līdz gada beigām?

b. ŠČEGLOVS: Mēs tur neko nevaram darīt! Strādājam tur, kur mums maksā.

«SKRĀPIS» (lēni noliek klausuli, paliek viens): Jā... Bēdīgi. Vieni nevar celt, tādēļ ka otri nemaksā, bet otri negrib maksāt... Un galu galā ies bojā jau izdotie 12500 rubļi, bet Sēpils lauku slimnīcas nepabeigtais pirmais stāvs piecu kolhozu priekšsēdētājiem naktīs rādīsies sapņos.

Turpinās parakstīšanās

uz LAIKRAKSTU

„PADOMJU DAUGAVA”

ceturtajam ceturksnim. Parakstīšanos pieņem līdz 27. septembrim.

Propagandistu ievēribai

Partijas Jēkabpils rajona komitejas politiskās izglītības kabinets dara zināmu, ka partijas izglītības tikla kārtējais propagandistu seminārs notiks partijas komitejas telpās šādos datumos:

25. septembrī — ekonomisko skolu, pulciņu un semināru (lauksaimniecībā, rūpniecībā, celtniecībā; transportā) vadītājiem;

26. septembrī — filozofijas, politekonomijas, marksisma-leninisma, komunistiskās audzināšanas pamatu studēšanas pulciņu un semināru vadītājiem;

27. septembrī — PSKP vēstures un aktuālās politikas pulciņu un semināru vadītājiem.

Semināru sākums plkst. 10.00.

Iespiests Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes 15. tipogrāfijā, Jēkabpilī, Brīvības ielā 212 T. 10.330. Pas. 1652

Kompromiss, kas nav kompromiss

Kompromiss... Svešvalodu vārdnīcā šim vārdam, lūk, kāds izskaidrojums dots: «Izlīgums ar dažādiem pretrunīgiem viedokļiem, virzieniem utt., ko panāk, pateicoties savstarpējai atkāpībai». Jūs jautāsit, kāpēc rakņājos pa grāmatām, lai atkārtotu šo visiem zināmo definīciju. Jā, bija vajadzība!

Atašienes padomju saimniecībā man ierastie un laikiem arī citiem pieņemtie jēdzieni sāka šķobīties. Te stāstīja, ka saimniecībā strādājot laudis, kas ar kompromisa palīdzību ne mazākā mērā neatkāpējoties un neko nezaudējot, bet tieši otrādi — iegūstot sev zināmus labumus. Tātad, spriedu pie sevis, kompromiss nav vairs kompromiss, bet gan kāds pilnīgi jauns jēdziens. Notiek jau dzīve, ka jēdzieni mainās, jo viss atkarīgs no sabiedrības, kurā atrodamies. Kaut gan...

... Pirmais brīdī tomēr mulsināja viena iespēja, kas kā tiešs secinājums no šā jaunā priekšstata negatīvi atsauksies uz mani, citiem paziņām. Iedomājieties, ja kompromiss turpmāk būs jāuzskata par izlīgšanu uz cita, otrās puses rēķina, tad, piemēram, jau iepriekš varu pateikt, ka visus strīdus ar sievasmāti noteikti turpmāk nebeigšu ar samierināšanos... Nav tāču nozīmes izlīgt, ja var iegūt uz cita rēķina.

Bet ne tas īsti mani uztrauc. Kaut arī kompromisam jauno jēdzienu grib dot neviens cits kā mūsu ciematnieks Aloīzs Eiduks, mēs tomēr visvairāk esam nobažījušies tieši par jaunatklājuma autoru, kas mēģina iegalvot, ka ikvienā gadījumā viņam iznākot profits. Tiesa, mūsu dienās par jebkura vīra vārdu atbilstību lietas būtībai viegli pārliecināties. Uzprasi, pārbaudi, salīdzini un galī būs rokā. Bet tur jau tas suns aprakts, ka Aloīza Eiduka kompromisi, kurus viņš tik ļoti bieži panāk, nav nedz pārbaudāmi, nedz izsekojami. Gluži vienkārši tāpēc, ka viņš tos slēdz ar dievu... Te jau arī sākas visi sarežģījumi. Izlīgums ar tādu juridisku pusi, kas būtībā nemaz nepastāv, jūs teiksit, ir vairāk kā negodīgi. Bet Aloīzs Eiduks — trīs nepilngadīgo bērnu tēvs negrib būt negodīgs. Tā viņš vismaz apgalvo. Bet kompromisi, viņam ir neizstājami, nepieciešami kā ēšana, kā gaiss. Vajadzīgi tāpēc, ka dzīvo un strādā pretēji pārējā kolektīva interesēm, dara citiem pāri. Kompromisus, izlīgumus viņš kā juridiska persona meklē un atrod nevis pie neesošā dieva, bet gan pie esošā Atašienes katoļu baznīcas garīdznieka. Lūk, kas pilnvarots norakstīt vi-

sus zaudējumus, piedot visus grēkus, kaut arī tie nodarīti tikko un turpat.

Pagājušajā svētdienā, kad sakarā ar lietainajiem laika apstākļiem arī atpūtas diena bija izsludināta par darba dienu, Aloīzs posās nevis uz tīrumu, bet gan uz baznīcu, lai meklētu kompromisu ar tīrā saprātā un visu ciematnieku balsi, kas aicināja strādāt, un baznīcas viltinošo aicinājumu — dabūt atlaidi grēkiem. Dabūt grēku izpirkšanas iespēju — sprieda Aloīzs — ir taču tīrs laimests, skaidrs ieguvums. Diena arī par tādu, tas ir, grēku atlaides dienu tiem, kas ierodas baznīcā, bija izsludināta...

Katoļticīgā Aloīza Eiduka, kas ievēro visus baznīcas svētkus, aprēķini bija un paliek gluži vienkārši un skaidri. Baznīca neuzskata taču par pārkāpumu, ja ar savu uzvedību esi kaitējis biedram, visa kolektīva interesēm, bet gatava dot atlaidi šiem «pasaulīgiem» grēkiem. Kad vajadzēja sēt, viņš plēguroja. Padomju saimniecības vadītāji negāja uz kompromisu — par sējas darbu kavēšanu nācās saņemt rājienus un pēdējo brīdinājumu... Baznīcas morāles kastīte ar diviem dibeniem — vienu «iekšējām vajadzībām», kad jākārt attiecības ar dieva pārstāvi — garīdznieku, bet otru «ārējām vajadzībām», kad jārēķinās ar kolektīvu, sabiedrību, šoreiz izrādījusies sevišķi parocīga. Ierodoties «grēku atlaides reizē», vari būt labs katolis un visu apkārtni, neraugoties uz to, ka tā tevi uztur un baro, nemaz neņemt vērā...

16. septembrī Aloīzs Eiduks, kārtējais svarīgu kompromisa darījumu, varēja mierīgi soļot mājup un neraizēties par to, ka par nolaidīgu darbu pirms pāris mēnešiem saņemts stingrs rājienis ar pēdējo brīdinājumu, ka tikai nedēļu atpakaļ laists «lielais plosts», kad trīs dienas kā minūte aizlīga alkohola dvingā...

Ne Eiduks, ne kāds cits nav dzirdējis no Atašienes garīdznieka, ka viņš savus baznīcēnus nosodītu par tamlīdzīgu izturēšanos. Jā, vispār alkohola lietošana esot ļaums, strādāt vajagot, taču, ja esi kaut vai pēdējais plēgurs, visas sabiedrības intereses vislaunākā veidā mīdi kājam, bet dabūjies «grēku atlaidi» — tādā gadījumā vari kļūt tīrāks par tīru. Tāds ir baznīcas morāles kastītes otrais dibens, ko izmanto «ārējām vajadzībām».

Atašienes padomju saimniecības strādniekiem untumainie meteoroloģiskie apstākļi sagādājuši patiešām lielas grūtības. Burtiski nevar nedēt ne mīkli kulšanā, labības novākšanā. Tāpēc jāsaubās, vai viņus kaut vai vismazākā mērā var apmierināt Aloīza Eiduka kompromisi ar dieva pārstāvi zemes virsū — Atašienes katoļu baznīcas patvaldnieku. Arī tādā gadījumā, ja — pretēji vispār atzītam izskaidrojumam — kompromiss nav atkāpšanās, bet gan skaidrs ieguvums, šādā darījumā uz sabiedrības rēķina, jādama, neielaidīsies nedz Atašienes padomju saimniecības vadība, nedz arī strādnieki.

E. ARUMS

Redaktore B. IKLĀVA

Valsts bankas Jēkabpils nodaļai steidzīgi vajadzīgs inženieris-e. Vēlams ar praksi celtniecības darbā.

Pieteikties Jēkabpilī, Komjaunatnes ielā Nr. 11.

Jānis Jura d. Kaktiņš, dzīv., Jēkabpils rajona Staburaga ciema «Daugavas» kolhozā «Apsītēs» ierosina laulības šķiršanu pret Valiju Jāņa m. Kaktiņu, dzīv. Jēkabpils rajona Sēpils ciema Raiņa kolhozā.

Lietu izskatīs Jēkabpils rajona tautas tiesa.

Zvejnieki būvē modernu skolu

Rīgas rajona artelis «Zvejnieks» Skultes ciemā ar saviem līdzekļiem būvē vidusskolas ēku. Tā būs viena no modernākajām skolām Latvijā. Tur varēs mācīties 600 zvejnieku bērni. Jaunajā skolā būs plašas kokapstrādes darbnīcas, labi iekārtoti ķīmijas, fizikas un citi kabineti. Jau šogad stājas darba ierindā skolas pirmā kārtā. 1963. gadā durvis vērš visas klases, mācību kabineti un darbnīcas. Pēdējā, trešajā kārtā pabeigta būvēt plašu sporta zāli, dušas un atpūtas telpas. Paredzēts uzcelt arī internātu 400 skolēniem.

(LTA)

Avize iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālrūni: redaktores — 2342, redaktores vietnieci un sekretārei — 2262, redaktores vietniekam — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes, kultūras un skolu nodaļu vadītājiem — 2340, tiešais vads tālrunim — 7. Redakcija: Jēkabpilī, Brīvības ielā 212.

«Падомью Даугава» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилского территориального производственного колхозно-совхозного управления.

„Skrāpim” atbild

Laikraksta 8. septembra numurā bija publicēts feletons «Bulbulkins saņem rājienus». Tajā norādīts, ka Viesītes pilsētā mašīnas nevar izbraukt pa Ezera ielu. Pareizi. Ezera iela izbeidzas purvā pie pašas Mazviesītes ezera. Šajā gadā ielas gals pārplūdis ar ūdeni. Ielas remonts, paaugstinot segumu ar granti, paredzēts šā gada ceturtajā ceturksnī.

P. TIMOHINS,

Viesītes pilsētas darbaļaužu deputātu padomes izpildu komitejas priekšsēdētājs